

ILLUSTRASJON: TORGER BRØGE ØDEGÅRDEN

Et skolepolitisk eventyr

Av Torger Brøge Ødegården
Lektor ved Teach First
Norway Oslo

Det var en gang en håndfull lokalpartier som hadde for lite å krangle om i skolepolitikken.

«Oslo skolen skal være landets beste» sa det ene.

«Europas beste» sa det andre.

«Det er viktig at alle elevene har det bra så de raskt lærer å lese, skrive og regne», fortsatte nummer fire.

«Jeg hadde det på tungen» skjøt et av de andre inn.

De sto opp på Emighetens plata og kikket utover Det skolepolitiske landskapet. Solen var i ferd med å stå opp over Havet av tid, og milde PISA-vindene varmet godt etter en lang mørketid. Store blokker med fryst lærertid ville snart smelte, og få havet til å stige over sitt vannte nivå. I hvert fall hvis de skulle tro de siste utkastene fra programkomiteen.

Det var imidlertid nok å mene noe om. I det fjerne hørte alle partiene bulderet fra Fossen ved Verdens ende, hvor elever nådeløst ble sugd ned i det evige fraværet. Partiene ristet samtidig på hodet, og foreslo bedre svømmeopp-læring.

Hvordan i all verden skulle de stikke seg frem under høstens kommunevalg hvis de var dønn enge om alt? Partiene bestemte seg for å vandre hvileløst rundt til de fant noe de kunne markere seg på.

Først gikk de en tur ned i strandsonen. Det blå partiet kastet straks av seg klæne, og søtte seg naken i det flotte været.

«Vis hensyn da!» krevde det røde partiet.

«Det er ikke alle som har råd til så fin rumpe som deg!»

Det blå partiet lettet maktelig på solbrillene.

«Folk må få være som de er der de vil være. Det kan ikke vi gjøre noe med.»

Noen av de andre partiene snakket om en liten privat del av stranden for dem som ville vise seg frem, og et større område for dem som ville møte folk i alle slags klær. Så kunne de la seg inspirere av hverandre. Dette hørtas umektelig ut som en bra idé, men nå begynte de å bli forbasket enige igjen, så da gjaldt det å komme seg videre.

På Åpenhetens sletter vokser gresset vilt i det rike jordmonnet av Nasjonale prøver. Antagelig ville den enkelte skole få mest ut av avlingen ved å hente statistikknumskapene frem fra glasselen, men det kunne til gjengjeld gjøre det problematisk å få gresset til å se grønnere ut på den ønskede siden.

Det mørkerøde partiet syntes det ble vel helt om ørene på sleitene, og lømte inn i Skyggenes dal for å synse. Flere partier var i tvil om de tåtte det skarpe lys et eller ikke, men tross alt var det fint å kunne se hva alle skolene egentlig holdt på med. Antagelser hadde de brent seg verre på før.

Utenfor Skolelederens slott ropte de på rektor:

«Kan du fortelle oss hva som kan gjøre skolen bedre?»

«Hva får jeg for det da?» fisket rektor.

«Mer frihet og opplæring.» stemte partiene i kor. Da delte rektor sin hemmelighet.

«Gå og snakk med lærerne. Det er de som gjør jobben.» Så dukket skolelederen ned i budsjettene sine igjen. I Lærerskogen så partiene lærerhen-

gende skolefukt i overflod, men gode lærere virket det ikke som vokste på trær.

Her så partiene store muligheter for differensiering. Et lite, sosialistisk parti ville plante flere trær for å bote på lærerangelen, mens det røde og det blå partiet så vel så mye potensial i å dyrke frem de lærerne som allerede hadde begynt å spire.

Kampen om særerheten hardnet til idet de passerte Tøysemyra, som lå på den spennende grensen mellom skole og samfunn. Det blå partiet var dessverre så uheldig å miste balansen, og snakket ikke om annet enn tallkarakterer i orden og oppførsel til grunnen under føttene ble tørr igjen.

Fremme ved foten av Prøvelsens fjell mynte partiene mot Ambisjonenes tinder. Det tok ikke lang tid før de begynte å overby hverandre. Penger og skolebygge, forskning av klassetrinn og tydelige læringsmål. Det var ikke måte på hvor mange punkter de kunne markere seg på.

Et lite, liberalt parti tok vel hardt i og havnet helt opp i skyene med forslag om å gjøre tipssettet opplæring praktisk mulig. De andre partiene visste godt at da kunne de like gjerne love fred i verden, og beholdt bakkekontrakten.

Utslitte av dagens programarbeid la partiene seg ned for å sove. De drømte kanskje den natten at om de hadde gått tilbake til Emighetens plata, så var det nye givende de kunne satset på i fellesskap. Alle hadde de mange gode forslag som de kunne dele med hverandre, og noen rare som burde strykes. Målet om på død og liv å skille seg ut førte en rekke uinteressante diskusjoner med seg, og ga ikke skolen den kontinuiteten den trenger. Det hadde imidlertid blitt en kjedelig valgkamp med så mye enighet.

Og snipp, snapp, smute, så var vel det skolepolitiske eventyret ute.

Barnefri s

Nå må treningssentrene satse på ungdom. Hvorfor satses det ikke på barn som en egen treningsmålgruppe? I et folkehelseperspektiv er det svært ønskelig, hevdet Aftenredaktør Kjersti Løken Stavrum i en kommentar 1. februar.

Her er utdrag fra debatten på aftenposten.no

Konkurranse. Jeg er enig i at treningssentrene bør slippe inn barn og unge under 16 år som kommer sammen med foresatte. Mine barn droppet den organiserte idretten da kravene om å være best i konkurranser ble viktig for trenerne og idrettslaget.

Frafall. Treningssenter er feil. Det er ikke slik at man må på et senter drøvet kun for å tjene penger før å kunne trene. Frafallet på trenings-sentrene er stort. Apparatet låser deg til spesifikke bevegelsesmønstre. Det blir raskt lite effektiv trening. Det er ikke spesielt motiverende eller sosialt å trene på et senter. Det blir i mine øyne for snevert at barne skal ha tilgang

Først

trening

barn u

ge Bar

andre

voksn

mindr

ingsee

var til

en stre

sjelder

klarer

utse ke

Uverdigg behandling av sy

Kritikkverdigg. Den ansvarlige statsråden forundret over sykehjemssituasjonen i Oslo Sakbehandlere og ansatte på de ulike be-stillerkontorer erause. Som katolsk prest kommer jeg ofte i kontakt med eldre i me-nigheten. Mange er uten nære pårørende som kan bistå dem i søknadsprosesser og disse opplever nok den største omsorgs-svikten av og i kommunen. Et av de groves-te tilfellene av omsorgssvikt fra det komm-nale system jeg har opplevd, angikk en eld-re mann på 91 år. Han hadde ingen nære pårørende som kunne ivareta hans intere-ser. Hans kone er senil dement og bor på s-kehjem.

Mannens ønske var en plass på sykehje-der hans kone er og hvor han har vært dag

Te
Super